

Emma Ranta
Pettynyt Tuhkimo

Emma Ranta

Pettynyt Tuhkimo

SAGA Egmont

Pettynyt Tuhkimo

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2016, 2025 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727280240

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. DK-1120 Copenhagen

Kosketuksen voima

Odotushuoneen olisi kaiken järjen mukaan pitänyt olla tyhjä, sillä henkilökunnan ruokatauko oli juuri alkamassa. Saara oli päättänyt, että Hammaskeskus Sähkeen yhteishenkeä kasvatti, jos kaikki söivät eväitään taukotilassa samaan aikaan. Ahdastahan siellä oli, ja jotkut ratkaisivatkin asian livahtamalla syömään johonkin lähiseudun pikaruokapaikkaan.

Varsinainen oman tiensä kulkija oli Maijan tämänhetkinen työpari Riina, joka söi eväänsä heidän työhuoneensa nurkassa. Maija ymmärsi sen hyvin, sillä Riinan minimaalinen ruoka-annos olisi saanut muut kauhistumaan. Ei ihme, että Riina oli niin hoikka, laiha suorastaan.

Toinen syy haluun viettää ruokatauko yksin oli Riinan riippuvaisuus puhelimesta. Vaikkei siitä koskaan puhuttukaan, Maija oli huomannut toisen olevan koukussa Tinderiin ja ties mihin muuhunkin. Riina kaikesti kuvitteli, ettei Maija huomannut mitään, sillä tähän oli vain yksinkertainen oppisopimuksella itselleen

ammattia hankkiva hammashoitajaharjoittelija. Ei Maija kuitenkaan sokea ollut!

Maija oli jo ohittamassa odotushuoneen, kun kuuli huokauksen takaansa. Hän kääntyi katsomaan ja huomasi vesiautomaatin vieressä istuvan mummelin, joka oli niin pienikokoinen, että olisi kuulunut pikemminkin satuun kuin hammaslääkäriasemalle. Ehkä muut eivät yksinkertaisesti olleet huomanneet mummoa ja olivat siksi kävelleet ohi.

– Anteeksi, mutta onkohan teille tullut erehdys ajan kanssa? Maija kysyi kohteliaasti. – Meillä nimittäin on juuri alkamassa puolen tunnin tauko.

– Minä ihmettelinkin, miksi täällä on näin autiota, mummo vastasi heti nostaen sirkeän katseensa Maijaan.

Kauneus ei ollut iästä kiinni, sillä vanhus oli rypyistään huolimatta soma kuin koru. Valppaat silmät kertoivat, että niiden omistaja oli vielä terävästi ajassa kiinni, ja entäs naisen hiukset! Ne olivat upean helmenharmaat, ja väri oli epäilemättä aito, ei purkista saatu. Kampaus toi Maijan mieleen sen, miten hän oli joskus pienenä rullannut papiljotteja oman isoäitinsä hiuksiin.

– Ei kai haittaa, jos kuitenkin istun tässä? Aikomukseni oli shoppailla siihen saakka, kunnes on aika tulla tänne, mutta kaupoissa kierteleminen ei sitten huvittanutkaan. En vain pystynyt keskittymään mihinkään, kun olen tällainen höpsö. Ajattelin, että tulen tänne juttelemaan muiden odottajien kanssa, niin en muista pelätä, nainen selvitti.

– Pelätä?

– Niin hassulta kuin se kuulostaakin, pelkään hammaslääkärissä käyntiä aivan mahdottomasti, mummo tunnusti vähän nolona. – En voi sanoa, että pelkään sitä kuollakseni, sillä kuolema ei tässä iässä enää tunnu erityisen pelottavalta asialta. Hammas-

lääkärin tuoliin istuminen tuntuu paljon pahemmalta. Siihen ei vain mitenkään totu, vaikka järjelläni ymmärränkin, että pelkoni on aivan hassu.

– Meidän hammaslääkärimme ovat kyllä hyvin helliä, Maija vakuutti. – Aika moni pelkää hammaslääkäreitä, eikä kai kukaan tule tänne riemusta hihkuen. Hyvin usein asiakkaat kuitenkin sanovat pois lähtiessään, että eihän tämä niin kauheaa ollutkaan kuin he luulivat.

– Uskaltaisinpa luottaa siihen, mummo huokaisi. – En tiedä, mikä siinä onkin, ettei ihminen viisastu vanhemmiten, vaan aina sitä vain muistaa kouluajat 40-luvulla. Silloin hammaslääkärin tulo koululle sai aikaan sen, että kaikki yrittivät parhaansa mukaan pötkiä pakoon. Eihän se tietenkään onnistunut, sillä siihen aikaan koulussa oli kova kuri. Oletko sinä nähnyt sen aikaisia hammaslääkärin välineitä?

– Olen minä museossa, Maija nyökkäsi. – En kyllä osaisi käyttää.

– Se nyt vielä puuttuisikin, asiakas tuhahti. – Kidutusvehkeitä ne olivat, ja sillä siisti. Muistan vieläkin sen äänen, joka jalkaporasta lähti, ja minä sentään pääsin hammaslääkärin tuolissa vähällä, sillä minulla ei ollut koskaan reikiä. Ensimmäiset reiät tulivat vasta sen jälkeen, kun olin saanut lapsia, eikä niitä paljon ole onneksi koskaan ollut. Olenkin parhaani mukaan yrittänyt hoitaa hampaitani, jotta voisin kiertää hammaslääkärit kaukaa. Nyt takahammasta on kuitenkin monta päivää särkenyt siihen malliin, että oli pakko ottaa kännykkä käteen ja varata aika. Tälläkin hetkellä mietin kuumeisesti, olisiko loppuiän kestävä kipu sittenkin inhimillisempi vaihtoehto. Kun ikää on jo tämän verran, särky ei voi kestää kymmeniä vuosia.

– Voi teidän kanssanne, Maija sanoi ja häntä hymyilytti, sillä

asiakas itsekin näytti suhtautuvan hammaslääkärikammoonsa huvittuneesti – Maija ei ollut varma, oliko nainen edes ihan tosis-
saan.

– Me olemme muuten kaimoja, asiakas totesi huomattuaan hänen rintalappunsa. – Minäkin olen Maija.

– Sitten te olette tulossa minun työparini vastaanotolle, Maija hoksasi. – Vilkaisin aamulla ajanvarauslistaa, ja siellä oli yksi kai-
mani heti ruokatauon jälkeen.

– Se olen minä! En muista hammaslääkärin nimeä, mutta nai-
nen hän oli, ja nimi oli nuorekas.

– Hän on Riina, ja tosiaan vielä aika nuori, mutta kuitenkin
kaikin puolin hyvä hammaslääkäri. Mitäs, jos minä kävisin kysy-
mässä, voisiko hän ottaa teidät vastaan nyt heti?

– Nytkö, etuajassa? Mutta teillähän on ruokatunti!

– Minä joka tapauksessa kysyn, Maija päätti.

Riina oli joskus harmitellut, että ruokatauko oli ihan liian ai-
kaisin. Hänellä ei kuulemma ollut siihen aikaan vielä nälkä. Mai-
jakin kyllä jaksaisi odottaa eväittänsä kimppuun pääsemistä. He
voisivat pitää taukonsa Maija-rouvan jälkeen.

– Se olisi kyllä kamalan kilttiä, vanhus kiitteli.

– En lupaa mitään, mutta otan selvää.

Maija palasi toimenpidehuoneeseen koputettuaan ensin oveen.
Riina naputteli kännykkäänsä ikkunan ääressä eikä edes nostanut
katsettaan puhelimesta. Maija oli vain kolme vuotta Riinaa van-
hempi, mutta joskus tuntui, että heidän välissään oli sukupolven
mittainen kuilu. Riina oli joskus ihmetellyt, miksi Maija hankki
itselleen ammattia vasta nyt, melkein kolmikymppisenä. Riina
itse oli kympin tyttönä päässyt ensiyrittämällä hammaslääkikseen
ja hoitanut opiskelunsa tehokkaasti ja vaivattomasti. Riinan oli il-

meisen vaikea ymmärtää sitä, että kaikkien elämä ei sujunut ihan yhtä suoraviivaisesti.

– Kuule... Maija aloitti.

– Niin? Riina sanoi saatuaan silmänsä revittyä irti puhelmesta.

– Tuolla olisi jo meidän seuraava asiakkaamme, sellainen mukava vanha tati. Ajattelin, että jos...

– Miksi hän jo nyt on tullut?

Riinan ääni ei luvannut hyvää.

– Hänellä ei varmaan ollut muutakaan tekemistä, joten hän tuli tänne odottamaan. Kaipa hän sai hoidettua muut asiansa kumpungilla nopeammin kuin kuvitteli.

– Kummallista, miten huonosti ihmiset suunnittelevat tekemisensä, Riina jupisi. – Kai ajan voisi käyttää järkevämminkin kuin istumalla odotushuoneessa.

– Olisiko mitenkään mahdollista, että otettaisiin hänet tänne nyt saman tien ja pidettäisiin ruokatauko vasta hänen jälkeensä? Maija kysyi rohkeasti.

Riina katsoi häntä kuin hän olisi ehdottanut liitelykierrosta lentävällä matolla. – Miksi me niin tekisimme?

– Miksi emme tekisi? Maija kysyi takaisin. – Hän on jo aika vanha ja potee melkoista hammaslääkärikammoa. Ei ole mukava katsella, kun hän tärisee tuolla odotushuoneessa.

– Pahimmassa tapauksessa hän ehtii puolen tunnin aikana lähteä karkuun, ja sitten vastaanotolle tulee tyhjäkäyntiä, Riina hoksasi. – Vanhojen ihmisten tempauksista ei koskaan voi tietää.

– Eikä kyllä nuortenkaan, Maijalta pääsi.

He olivat juuri edellispäivänä sadatelleet sitä, miten moni jätti tulematta hammaslääkäriin ilman että vaivautui peruuttamaan aikansa. Inhimillisestä unohtamisesta sen ei kenenkään kohdalla

olisi luullut olevan kiinni, sillä heiltä lähti asiakkaalle muistutukseksi tekstiviesti kaksi päivää ennen sovittua aikaa.

– Kai hänet on otettava sisään, Riina päätti.

– Nytkö heti?

– Hoidan vain yhden asian, Riina sanoi ja syventyi taas puhelimeensa kuin maailmankaikkeuden ydin olisi ollut siellä, ja ehkä olikin.

Maija epäili, ettei Riinalla ollut opiskeluvuosina ollut mitään yliopiston ulkopuolista elämää. Nyt kun paineita tenttien läpimeenosta ei enää ollut, tämä oli tainnut löytää kännykästä itselleen uuden elämän. Riina oli joskus maininnut, että tenttien läpäiseminen ensimmäisellä yrittämällä oli aina ollut hänelle kunniasia. Maija mietti, millainen mahtoi olla Riinan ihannemies, jos tämä oli miesten suhteen yhtä kunnianhimoinen. Kovin suurta valikoimaa sellaisia ihmeolentoja Tinderissä tuskin oli. Täydelliset miehet olivat vähissä.

– Minäpä sitten kutsun tämän kaimani sisään, Maija päätti. – Voin ensin puhua hänelle rauhoittavasti sen aikaa, kun sinä hoidat sen asiasi.

Vanhemman Maijan ilme kirkastui, kun Maija meni kertomaan, ettei tämän tarvitsisi enää odottaa.

– Sinä olet aarre. Nythän minä pääsen Pentin luo suunniteltua aikaisemmin, vanhus hymyili.

Maija ei kysynyt, kuka Pentti oli. Hän ohjasi naisen tuoliin ja jutteli tälle samalla rauhoittavasti.

Riinan kunniaksi oli sanottava, että vaikka tämä oli välillä vähän töksö, asiakkaisiin hän suhtautui asiallisesti.

– Rahan takia on taivuttava vaikka umpisolmuun, Riina oli kerran erään unohtumattoman asiakkaan jälkeen todennut.

Se mies oli aikuisiällään tuskin koskenut hammasharjaan, ja edellisestä suihkussa käymisestäkin taisi olla aikaa. Särkevä hammas oli kuitenkin saatu kuntoon. Sen koommin miestä ei tosin ollut vastaanotolla näkynyt, joten kai tämä oli päättänyt jättää loput purukalustostaan edelleen Herran haltuun.

Maija auttoi kaimansa tuoliin. Asentoa jouduttiin korjaamaan moneen kertaan, sillä pienikokoinen tati tuntui katoavan tuolin uumeniin. Kaapu peitti hänet lähes kokonaan, vain kengät sojottivat näkyvillä. Asiakas vapisi, ja Maija taputti kannustavasti tämän käsivartta, tarttuipa vaivihkaa käteenkin ja puristi. Nainen puristi takaisin, ja hänen kasvoillaan näkyi kiitollisuus. Ehkä vanhus asui yksin, oli monien ikäistensä naisten tapaan ehkä leski eikä saanut kovin usein osakseen tällaisia eleitä. Toki rouva oli puhunut ”Pentistä”, mutta Penttihan saattoi olla vaikka tämän veli, tai poika.

– Laitetaan tästä vielä lasit silmille, Maija jutteli.

Lasit peittivät alleen osan harmaista hiuksistakin, eikä Maija voinut olla hymyilemättä. Jos kaikki asiakkaat olisivat olleet yhtä herttaisia, työ olisi ollut pelkkää juhlaa. Vanhoissa ihmisissä oli samaa vilpittömyyttä kuin pikkulapsissa. Tosin sekä pienet että vanhat osasivat myös kiukutella. Kerran äreä pappa oli yrittänyt purra Riinaa sormeen, mutta tämä oli onneksi osannut varautua ja ollut tavallista valppaampi.

– Jaaha, katsotaanpa sitten, Riina sanoi ja pujotti muovihanskat käsiinsä.

Mummo sai avattua suunsa hämmästyttävän suureksi reiäksi. Riina jutteli rauhoittavalla äänellä samalla kun aloitti tarkastuksensa.

– Reikähän täällä on, joten paikataanpa se saman tien pois,

niin suu on sitten taas kunnossa. Teillä onkin ikäiseksenne harvinaisen kauniit hampaat. Olette tainnut olla aina ahkera harjaaja?

– Mmmmmm, mummeli yritti mongertaa suu ammoltaan.

Maija oli taloon tultuaan tehnyt ensin vähän aikaa töitä Saaran kanssa ja melkein säälinyt tämän asiakkaita. Saaralla kun oli tapana puhua koko ajan, ja muustakin kuin hampaista. Suu täynnä tavaraa olevien asiakkaiden oli ollut vaikea ottaa kantaa päivän säähän tai suomalaisten olympiamenestykseen, mutta he olivat parhaansa mukaan yrittäneet vastailla Saaran kysymyksiin.

Asiakkaan hampaan paikkaamisessa ei mennyt kauan. Riina poisti vielä hammaskiveä, ja homma oli hoidettu.

– Eihän se sattunut ollenkaan, mummo kehui.

– On ammattitaitoa olla satuttamatta, Riina totesi tyytyväisenä.

– Se johtui varmaan siitä, että tämä kaimatyttö otti minua aina välillä kädestä, mummo jatkoi, ja Riinan ilme synkistyi entiselleen.

Maija oli huomannut mummon käden haparoivan kaavun alla häntä kohti, ja oli Riinalta salaa pari kertaa puristanut sitä pitkään.

– Voin ottaa maksun tässä, kun toimistossa ei ehkä juuri nyt ole ketään paikalla, Riina sanoi ja rullasi tuolinsa päätteän äärelle.

– Meillä kun on ruokatunti juuri nyt.

– Niin, minä kuulinkin siitä, mutta tämä ihana olento onneksi järjesti asiat niin, ettei minun tarvinnut odottaa.

Mummo lähti maksettuaan, mutta kääntyi vielä ovellakin kiittelemään vuolaasti.

– Mehän voimmekin tästä lähtien varmaan vaihtaa osia, Riina tokaisi oven sulkeuduttua. – Tai ehkä sinä voit antaa psykiatrin

Voiko arjen keskellä unelmoida?

Kolmekymppinen Maija työskentelee hammashoitajana ja yrittää siinä sivussa pitää pystyssä äitinsä kirjakauppaa, jossa ei ole asiakkaita ruuhkaksi asti. Arjen huolien keskelle tulee kuitenkin valonpilkahdus, kun Maija saa pomoltaan lipun syksyiseen hyväntekeväisyysgaalaan. Luvassa on ilta täynnä musiikkia, hyvää ruokaa ja pukuloistoa.

Gaalassa Maija ei kuitenkaan tunne oloaan täysin kotoisaksi. Lastenlääkäri Rikun kanssa tanssiessa olo kevenee, mutta muuten ilta ei suju mallikkaasti. Kun ahdistus saa ylliotteen, Maija poistuu juhlapaikalta yllättäen. Saako Riku koskaan selville, millaisia salaisuuksia yön selkään paennut nainen on kätkenyt sydämeensä?

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.